

LEZERS!

HET VERHAAL dat Frank Heinen schreef voor deze *Muur* begint als volgt: ‘Op de avond van de uiterste inleverdatum van dit verhaal ontving ik een e-mail.’ Merkwaardig begin van wat een merkwaardig verhaal bleek te zijn. (De redactie van *De Muur* gunt haar auteurs een grote mate van vrijheid, dus wij staan ook vaak versted.) Het verhaal van Heinen meanderde langs chocolade-croissants, een wielwinkel met de naam Spaak in de Oude Boteringestraat, BostonLiq (bleek een koers te zijn), *Pinkeltje* van Dick Laan, het tijdschrift *Het Verzet* en een fenomeen dat *puzzle films* bleek te heten.

Toen we het verhaal uit hadden, bleven we in lichte verwarring achter en moesten onszelf een paar venijnige tikjes op de kaak toedienen en even tot rust komen met een King-pepermuntje om in de realiteit terug te keren. Waar ging het (fantastische) verhaal over dat we zojuist hadden gelezen? Hoe was iemand op het idee gekomen om zo’n (majestueus) verhaal te schrijven?

Het ging over wielrennen, want de hoofdpersoon was een wielrenner die had deelgenomen aan wielervedstrijden en die zelfs weleens een wielervedstrijd had gewonnen. Het verhaal voldeed aan de strenge *De Muur*-normen: 1. Alleen professionele topsport (onder geen beding verhalen die beginnen met: ‘De Mont Ventoux koesterde zich in het warme zonlicht’); 2. In godsnaam geen fictie.

We lazen het (meer dan geweldige verhaal) nogmaals en gaven het op. Hier waren we te dom voor. Of dit was iets uitzonderlijks dat niet was bedoeld te worden begrepen. De auteur gaf nota bene zelf toe dat hij zijn verhaal amper kon volgen. Misschien handelde het over iets dat intrinsiek onbegrijpelijk was, zoals de snaartheorie of de koers-tactiek van Demi Vollering.

Maar wat overduidelijk was: Heinen had zichzelf overtroffen. Deze dikke *Muur* bestaat uit nog veel méér verhalen: Nando Boers ging langdurig in gesprek met Tourwinnares Kasia Niewiadoma (die over voor-

Kasia Niewiadoma, winnaar van de Tour de France Femmes 2024. Foto Cor Vos

spellende gaven bleek te beschikken), Wiep Idzenga haalt het krankzinnige gevecht tussen Leontien van Moorsel en Jeannie Longo op Alpe d'Huez boven water, Sam Oomen beschouwt zijn eigen val, Joris Nieuwenhuis (nationaal kampioen veldrijden in 2024) zijn wielerven en Ruurd Edens zag een schilderij met een wielrenner erop in Oviedo. Thomas Sijtsma zette zich in het spoor van bondscoach Koos Moerenhout en Dennis Boxhoorn reisde af naar Monaco voor een ontmoeting met KOM-king Remmert Wielinga.

Enzovoorts, *und so weiter*.

Veel leesplezier!

Nando Boers, John Kroon,
Mart Smeets en Bert Wagendorp

OMSLAGFOTO Kasia Niewiadoma beklimt Alpe d'Huez in de laatste etappe van de Tour de France Femmes 2024.
Foto Cor Vos

OPENINGSBEELD Tom Boonen en Patrick Lefevere in 2009.
Foto Cor Vos

126
BRIGADIER KODAK

RIK VAN LOOY, KEIZER VAN MIJN JEUGD

-denkend aan Edgard en Herman Sorgeloos-

De jeugdijaren zijn vaak een wilde lentetuin,
die van mij waren in de prille golden sixties gevuld
met Van Ostaijen, dromen van onbereikbare meisjes,
mijn op dezelfde dag geboren beste maat Jef,
een muziekrevolutie genaamd The Beatles en
een tot keizer uitgeroepen coureur uit Herentals.

Rik reed in mijn puberkopje met zijn magistrale dijen
rond in Faema-, Solo-Superia-, GBC- en Willem II-kleuren,
een kleur- en krachtexplosie die ik gulzig kopieerde
op een wit-roze Flandria met Sturmey Archer-versnelling,
met Jef als mijn ploegmaat in pure Trofeo Baracchi-stijl,
een stevig collectief gesteund door een Romeinse keizerskop.
Ronse '63 kreeg de trieste allure van Verdun,
slokop Merckx moest wat meer geduld oefenen en
ik was behoorlijk blind voor wat Riks' rivalen presteerden,
niets of niemand stond mijn idolate bewondering in de weg.

De oude Keizer, messcherp zoals in zijn beste jaren,
rust nu samen met zijn prinses Nini uit in Herentals,
met Wout van Aert als stevige lokale kopie,
onder een magistrale dubbele regenboog en
in een keurig onderhouden levenstuin vol herinneringen
aan zijn spetterende spurten en de nog frisse zegebloemen
van zijn triomfen over porfier naar het ovaal van Roubaix.

willie verhegghe

Rik Van Looy is vorige maand op 90-jarige leeftijd overleden.

IN DIT NUMMER

12

FRANK HEINEN

WIELRENNEN VOORBIJ DE GRENZEN VAN HET WIELRENNEN

- (EEN PUZZLE ARTICLE)

Steven Willemsen, het Universe Cycling Team
en de wielrenner als bewegend decorstuk

32

DENNIS BOXHOORN

KING KOM

Remmert Wielinga (46) rijdt op Strava
het ene record na het andere aan flarden

52

SAM OOMEN

WIELRENNER BLIJF JE DOOR OP TE BLIJVEN STAAN

'Ik hou mijn ogen gesloten en probeer de
paniek in mijn lichaam de baas te worden'

60

THOMAS SIJTSMA

HET KISS-PRINCIPE VAN KOOS

Bondcoach Moerenhout
over zijn werkwijze

76

JOHN KROON

ZAKEN ZIJN ZAKEN, VOOR EN TIJDENS HET WK

Hoe Jo de Roo en Ab Geldermans
het wereldkampioenschap misliepen

86

RUURD EDENS

DE KUNST VAN HET WIELRENNEN

De verrassende ontdekking
van een Spaans schilderij

96

WIEP IDZENGA

**EVERY PICTURE
TELLS A STORY (48)**

Tour cycliste féminine, 1992: Jeannie Longo versus Leontien van Moorsel

118

JORIS NIEUWENHUIS

DAGEN VAN GORDELROOS

De wegrenner die veldrijder werd en zijn vrijheid herwon

126

BRIGADIER KODAK

KNUFFELS VAN LEFEVERE

De baas van Quick-Step en de vele winnaars uit zijn team

132

NANDO BOERS

**BEROEP WIELRENNER DEEL 49:
KASIA NIEWIADOMA**

'Ik wil een renster zijn die zich om anderen bekommert'

150

EN VERDER

**TEKENING TILLI: CAMPENAERTS
COLUMN KARSTEN KROON
LETTERKNECHT
AUTEURSBIOGRAFIEËN**

WIELRENNEN

voorbij de grenzen
van het wielrennen

(een puzzle article)

– door –

FRANK HEINEN

Steven Willemsen, in een Nederlandse vaart.

Foto Universe Cycling Team

Voor verwarrende verhalen en onbegrijpelijke films moet je bij Steven Willems zijn, wetenschapper te Groningen en profwielrenner overall. Welkom in de wereld van het Nederlandse Universe Cycling Team, in de Tour of Bostonliq, de Aziz Susha, de Tour du Kumanano en andere koersen waaraan het deelneemt, niet per se om succes te boeken. Willems maakte kennis met Frank Heinen, die ook weleens zin had om verleden en toekomst door elkaar te husselen.

P DE AVOND van de uiterste inleverdatum van dit verhaal ontvang ik een e-mail.

Afzender: Steven Willemsen.

Steven is de hoofdpersoon van dit verhaal. Hij schrijft: ‘In de literatuurgeschiedenis bestaat een merkwaardig genre van verhalen waarin de personages ontdekken dat ze fictief zijn. In het tweede deel van *Don Quichot* (1615), bijvoorbeeld, komt Don Quichot erachter dat zijn volstrekt zinloze heldendaden in een roman zijn vastgelegd. Plots kent men zijn personage en zal hij zich naar dat beeld moeten gedragen. De Italiaanse toneelschrijver Luigi Pirandello maakte het nog wat bonter: in *Zes Personages Op Zoek Naar Een Auteur* (1921) voert hij zes figuren ten tonele die letterlijk op zoek zijn naar een auteur, omdat ze zich realiseren dat hun verhalen nog niet af zijn.’

‘Wielrenners zullen deze paradox herkennen: wie koerst, wordt vanzelf onderdeel van een verhaal waar je zelf maar weinig controle over hebt. Meestal ben je figurant, een bewegend decorstuk waartegen de grotere vertellenswaardigheden kunnen afsteken. Een enkele keer, op een goede dag, manoeuvreer je je naar een bijrol. Maar het schrijven van het verhaal is nooit aan jou: dat is aan de wedstrijd, al wie er naar kijkt en wat zij samen besluiten van jou te maken. Vraag maar aan Abdelkader Zaaf.’

‘Veel renners blijven altijd zoals de personages uit Pirandello’s to-

neelstuk: onaf, niet verteld, een verzameling uitslagen en losse feiten die iemand ooit nog aaneen zal moeten rijgen. Een “verhaal” klinkt misschien fictief, maar het is vaak de enige toegang tot de werkelijkheid.’

‘Een enkele renner heeft geluk en vindt misschien geheel toevallig een auteur. Of een lezer. Iemand die het fragmentarische samenvoegt tot een verhaal. Want wat zou er anders van een wielercarrière overblijven?’

Een week na de avond in Spaak is de baby eindelijk eens genegen bijtijds in slaap te vallen en doet zich een gelegenheid voor om *Arrival* te bekijken. In die film van Denis Villeneuve landen op een dag twaalf kolossale, schelpvormige ruimteschepen op verschillende plekken op aarde. De taalkundige Louise Banks (Amy Adams) wordt door het Amerikaanse leger richting de landingsplaats van een van de schepen gebracht. Daar, in het grote niets van de heuvels van Montana, moet zij contact zien te leggen met de wezens die zich in het ruimteschip bevinden, of beter nog: zij moet zich hun taal zien eigen te maken om erachter te komen wat de aliens met de aarde van plan zijn.

Het is na *E.T.* de tweede film over buitenaards leven die ik zie. Het genre staat me tegen, de ernst waarmee potsierlijke fantasiefiguren worden benaderd, maakt me uiteindelijk altijd aan het lachen – en dat is nooit de bedoeling.

Maar toch kijk ik.

Research voor een gesprek dat al heeft plaatsgevonden.

Ter hoogte van Meppel gaat de regen over in sneeuw. De wereld wordt wit en de lucht duister. Op bouwplaatsen aan weerszijden van het spoor nabij Groningen kan alleen nog worden gewerkt met alle bouwlampen aan. Het is nauwelijks twee uur ’s middags en het is november.

Sms. ‘Groningen ligt er zeldzaam druilerig bij vandaag. Ik neem een paraplu voor je mee.’

Vanavond ben ik te gast in Spaak, een allround wielerszaak in de Oude Boteringestraat, om te vertellen over mijn nieuwe boek (*Uit Koers 2* – nog steeds te koop!). Honderd meter verderop schreef W.F. Hermans *De Donkere Kamer van Damocles*.

De avond zal de vorm hebben van een interview voor publiek. Traag schuifel ik op mijn plekje in de Echternach-processie van verkleumde reizigers door de vuilwitte hopen sneeuw, langs de smeltwa-